

“পৰচিন্তন তথা পৰদৰ্শনৰ পৰা হোৱা হানি”

সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আত্মায়ে সংযুগত হীৰাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ মিলন কৰিবলৈ আহিছে।

এক পৰচিন্তন, আনটো পৰদৰ্শন। পৰচিন্তনত ব্যৰ্থ চিন্তনো আহি যায়। এই দুইয়োটা কথাই সংগৰ বঙেৰে সঁচা হীৰাকো দাগ লগায় দিয়ে। এই কথা ওপৰত আগৰ কল্পৰ সৌৱৰনী হিচাপে ৰামায়নৰ কথা ৰচনা কৰা হৈছে।

সীতাও সেই জন হৈ যায় যি নিয়মৰ বাহিৰলৈ গুচি যায়। সীতাৰ দুই বু দেখোৱা হয়- এক সদায় লগত থকা আৰু আনটো শৌক বাতিকাৰ থকা। গতিকে সংদোষত আহি শৌক বাটিকাৰ ৱাসী সীতা হৈ যোৱা। সেই এক আপত্তিৰ বুপ আৰু আনটো সুৰণৰ বুপ। যেতিয়া আপত্তি বুপলৈ আহি যোৱা তেতিয়া প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা ছেকেণ্ড শ্ৰেণী লৈ আহি যায়।

নিজৰ কমজোৰ বোৰক বগা ৰং দিয়া আৰু নিজকে লুকুৱাই ৰাখিবলৈ আনৰ কাহিনী দীঘল কৰি দিয়ে। ইয়াৰ পৰাই পৰদৰ্শন, পৰচিন্তন আৰম্ভ হৈ যায়, এই কাৰণে এই বিশেষ মূলৰ আধাৰক, মূল বীজ টোক সমাপ্ত কৰি দিয়া। এনে বিদায়ৰ সমাৰো কথা।

বৰদান:- স্বমানত স্থিতি হৈ দেহ অভিমানক সমাপ্ত কৰি অকাল আসনধাৰী, অকালমূৰ্ত হোৱা:-

সংগমত পিতাৰ দ্বাৰা অনেক স্বমান প্ৰাপ্ত হৈছে। সদায় এক নতুন স্বমান সৃষ্টিত ৰাখিলে স্বমানৰ আগলৈ দেহৰ অভিমান আঁতৰি যাব যেনেকৈ পোহৰৰ আগত অন্ধকাৰ আঁতৰি যায়। সময়ো নালাগে, যত্নও নালাগে। আপোনাৰ পোনপতীয়াকৈ পৰমাত্ম পোহৰৰ সংযোগ আছে মাথো সৃষ্টি আৰম্ভ কৰি দিলে পোনপতীয়া ভাৱে ইমান পোহৰ আহি যাব যে নিজেও পোহৰত থাকিব আনৰ কাৰণেও পোহৰৰ উৎস হৈ যাব। যি এনে স্বমানত থাকে, তেওঁৰেই অকাল আসনধাৰী, অকালমূৰ্ত বুলি কোৱা যায়।

শ্লোগান:- নিজৰ স্থিতি উচ্চ বনোৱা তেতিয়াহে পৰস্থিতি সৰু হৈ যাব